

EL PAÍS

L'ESCRITA

Ultimàtum

Sense mandra i sense les altres passions subterrànies, ja no seríem del tot humans

Keanu Reeves en un fotograma de 'The Day the Earth Stood Still'.

MAR BOSCH OLIVERAS

13 DES 2020 - 18:37 CET

A *The Day the Earth Stood Still* (Scott Derrikson, 2008), Jennifer Connelly es passa tota la pel·lícula intentant convèncer l'alienígena Klaatu que els humans valem la pena. No és que n'estigui gaire convençuda, i els fets remetent a l'evident: que els humans som uns sapastres que mereixem morir en bloc. Però davant l'imminent

extermini, queda justificada l'energia del film per vendre sopars de duro. O no intentaríeu, vosaltres, d'amorosir la mà que està a punt de prémer el botó?

A Klaatu l'interpreta Keanu Reeves, convertit avui dia en el bon jan oficial de Hollywood. Sembla que agrada pensar-lo com una mena d'icona zen, una bondat predicable, i que la fila de rodamon estepari és una prova més de la seva esplendor moral. Mireu-lo com si poguéssiu no fer-ho: Reeves és l'estetització blanquejada del *grunge*. Per això no sembla d'aquest món. Per això fa tan bé de Klaatu, un marcià impertorbable, un Sòcrates silenciós que sobrevola la catàstrofe.

Però tornem a la humana que procura salvar-nos fins al final. Hi ha manera de saber si faríem com ella? Com ens comportaríem, individualment, si mai ens diuen que la fi s'acosta? Quan penso a repartir una enquesta, veig que se m'han avançat. I és que la pregunta ja se la va fer *L'Intransigent*, una capçalera de París dels anys vint, tot plantejant la qüestió següent: "Un científic nord-americà ha pronosticat que el món s'acabarà, o que almenys una part enorme del continent serà destruïda. Passarà de manera tan sobtada que milions de persones moriran a l'acte. (...) Com creu que reaccionarà, la gent? A què dedicarà vostè l'última hora de la seva vida?"

Entre les celebritats que van respondre, hi havia Marcel Proust. Ell va dir que a tots, de sobte, la vida ens semblaria meravellosa i que pensaríem en totes aquelles coses que el nostre dia a dia ens oculta (amors, viatges, projectes) i que ens són invisibles a causa de dos fets: la certesa d'un demà i la contravirtut que ens ha tingut escarxofats *in extremis*, quan ens han dit que mai més tindrem sofà. Proust es referia a la mandra, un vici que a ell no el va enganxar treballant, a jutjar per la naturalesa de *La Recherche*.

D'això de fer el dropo n'ha escrit Oriol Quintana (Barcelona, 1974). *La mandra* (Fragmenta) reflexiona sobre aquest desmesurat tragí nostre, tan occidental, gens *keanureevesià* —ni bell ni bo ni zen—. Sempre hem de ser més, voler més. Sense treva. I potser sí que en cal una mica, de treva. Perquè sense mandra i sense les altres passions subterrànies, ja no seríem del tot humans. Així, els Klaatus que ens vinguin a avisar captaran, anant bé, que som uns ganduls en l'excel·lir, uns pòtols performables, mereixedors d'una manyaga a les portes del final.

S'adhereix als criteris de

[Més informació >](#)

ARXIVAT A:

Keanu Reeves · Literatura catalana · Ciència-ficció · Català · Idiomes · Llengua · Cinema · Llibres · Literatura · Cultura

CONTENIDO PATROCINADO